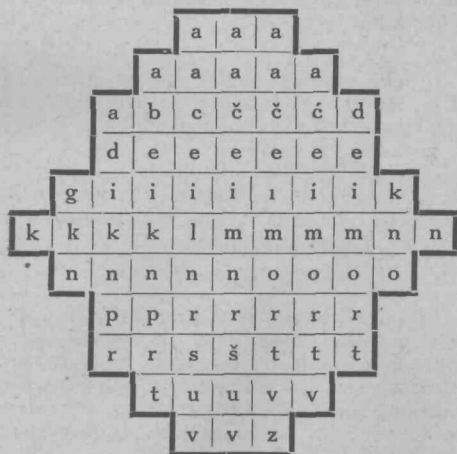

Črkovnica.

Sestavil J. W.

Besede v vodoravnih vrstah pomenijo:
 1. vrsto nojev; 2. jugoslovensko reko;
 3. mesto v Bosni; 4. drag kamen; 5. slovenskega pisatelja; 6. slovensko povest; 7. praznik;
 8. trg na Primorskem; 9. mesto v Vojvodini; 10. ribo; 11. število.

Srednja navpična vrsta pove večjo povest.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev zastavice v podobah v 4. številki.

Kam je izginil klobuk?

Ignacij Fink iz Ljubljane odgovarja tako: »Slika predstavlja hude sanje vnetega metuljarja. Ko je šel nekega dne loviti metulje, se nemudoma pojavi nad njim velikanski metulj z metuljčnico. Ko ga ubogi mož zagleda, se silno prestraši in začne bežati. Med begom mu odleti klobuk z glave in obvisi na drugem drevesu od zastora (od leve na desno). Ta izgubljeni klobuk tvori krono tega drevesa. Metuljar se najbrže ni prebudil prej, dokler ni štrbunknil v vodo, ki jo vidimo teči okrog hriba. Gotovo se bo ustrašil, ko bo opazil, da je izgubil klobuk. Našel sem ga jaz. Rad mu ga dam nazaj, a za svojo poštenost zahtevam, da mi da za nagrado tisto darilo, ki je razpisano za to rešitev.« — Drugi niso sicer tako temeljito opisali rešitve, vendar pa so zastavico prav rešili, in sicer: Dušan Kavšek in Mařenka Petrželova, Celje; Vida Finkova, Studenci-Maribor; Anica Pečnikova, Rihard Vezjak, Franc Boštjančič, Maribor; Josip Kopač, Laško; Merica Vukčevićeva, Kostanjevica; Vinko Urh, Borov-

nica; Ivan Zorec, Orehova vas pri Mariboru; Dušan Dev, Kočevje; Josip Kucler, Ptuj; Branko Lamut, Novo mesto; Ivan Kladenšek, Zadobrova pri Celju; Jože Smogavec, Vransko; Anica Hacinova, Prevalje; Ivan Leskovar, Prihova; Karel Zadravec, Berta in Fina Zadravčevi, Jurij Berglez, Ferdo Košar, Fran Tanšek, Teharje pri Celju; Ignacij Fink, Fran Sadar, Marija Poljšakova, Josip Košir, Marinka Pristovškova, Milena in Marija Novakovi, Janez Jamar, Jeja Jamarjeva, Igor Breznik, Adolf Kozpetzky, Ivo Koritnik, Ljubljana; Dušan Otoničar, Topolščica; Avguštin Čebela, Vič pri Ljubljani; Traute Schuschel in Zvonimira, Brežice. — Več rešilcev je poslalo rešitev z lepo prerisano podobo, eden pa je bil tako nepreviden, da je podobo kar izstrigel iz lista, tako da si ga je s tem za vedno pokvaril. — Dasi Ignacij Fink odločno zahteva nagrado zase, vendar je žreb drugače odločil: nagrado je prisodil Merici Vukčevičevi v Kostanjevici. — Danes razpisujemo: Swift-Flerè, Guliverjeva potovanja.

Koliko je Slovencev na Koroškem?

Jugoslovenska Matica v Ljubljani je izdala nov spis o Slovenskem Korotanu »Koliko je Slovencev na Koroškem?« Vsak pravi Slovenec in Jugosloven ljubi svojo domovino. Prekrasen košček slovenske zemlje je tudi Slovenski Korotan. Res, da ta kos slovenske zemlje ječi še pod tujim jarmom. A baš zato mora biti naša ljubezen do Slovenskega Korotana še tem večja. Saj tudi mati tem bolj misli na otroka, ki se nahaja v tujini in ga obdajajo vsakovrstne nevarnosti. — A našega Korotana ne obdajajo samo mnoge nevarnosti, naš Korotan ječi in umira pod brezobzirnim zatiranjem tuje vlasti. Vsak iskren Slovenec čuti bol, ki jo trpi naša nesvobodna domovina. In vsak iskren Slovenec bo z ljubečim srcem vzel v roke spis, ki nam govori o naših ločenih bratih. Zato naj tudi ne bo zavednega Slovenca, ki bi ne posegel po knjižici »Koliko je Slovencev na Koroškem?« — Zazrl bo pred seboj Slovenski Korotan z novega vidika, videl bo, da je še mnogo Slovencev na Koroškem, saj bivajo v 110, oziroma v 115 župnijah, a z barsko brezobzirnostjo jih ponemčjujejo in jim dajejo — v nasprotju z vsakim pravom in pravico — okušati kruto pest močnejšega, tako da se njihovo število od leta do leta krči. — Slovenec, ki zaslužiš ime Slovenec — in zaslužiš ga samo, če res tudi ljubiš svojo domovino — vzemi v roke novi spis Jugoslovenske Matice, a v tvojem srcu naj še močnejše zažari plamen ljubezni do ločenih bratov!

Srce srcu govori...

Lepa voščilna knjižica, ki vsebuje deklaracije za razne prilike in druge prigodne pesemce... Gospica učiteljica Minka Severjeva, ki je to knjižico sestavila, upa, da bo mladina radovoljno segala po njej, «... ki ti ponovno in ponovno ustreže s svojo vsebino, valujočo v tvojih prsih, zajeto v čašo besede, da zveneč glasno ob vselem slavlju zopet lije napoj čuvstev v srca in duše tvojih dragih...» Knjižica je lepo opremljena in bo tudi od te strani prikupen dar naši mladini in našim šolam.

Sličice iz našega Primorja.

Na Tolminskem so na večer pred sv. Janezom zažareli kresovi. Svetli ognji so veselo vzplapolali po hribih. Orožniki so vprašali: »Kaj to pomeni?« In odgovorili so jim: »To je naš stari običaj!« Orožniki so se čudili in niso razumeli.

Nad durmi so se pojavili venci, venci sv. Janeza. In zopet so vprašali orožniki: »Kaj obešate vence nad duri?« In odvrnili so jim: »Naše hiše varujejo nevarnosti.« In onim se je zdelo čudno in so zmajevali z glavami.

V lepi vipavski dolini je na gričku na vitki smreki zavihrala naša trobojnica. In prišli so orožniki in pozvedovali, kdo jo je obesil na drevo. Vsi so rekli, da ne vedo, a v svojih srcih so hvalili tistega, ki je to storil. Potem so se med seboj pogovarjali in rekli: »Lahko bi mu bili pomagali in pritrtili zastavo še više.«

Tri deklice so se izprehajale po ulici. Ker je solnce pripekalo, so razpele solčnike. In eden je bil bel, drugi moder, tretji rdeč. Prišel je stražnik in zahteval, naj zaprejo solčnike. Pokorile so se ukazu. Solnce se jim je nasmejal v obrazke in jih poljubilo na rdeča lica.

Zdravo, Slovenke!

Novorojenca so prinesli k uradniku, da bi ga vpisal v krstno knjigo. Uradnik tužec je vprašal: »Kakšno ime ste mu izbrali?« Kum je odgovoril: »Bogdan.« Uradnik nato: »Taka imena so prepovedana!« Niso vedeli, kaj bi naredili. Nato so rekli uradniku, naj zapiše, kakor hoče. In uradnik je zapisal »Vittorio«.

Ko so novorojenčka prinesli materi, so povedali: »Ni Bogdan, ampak Vittorio.« Mati pa je rekla: »Ne Vittorio, ampak Bogdan!« In klicala ga je Bogdan in to ime ji je bilo slajše kakor katerokoli drugo.

Vlado Klemenčič.